burg gooien de mensen 's winters een kale boomtak in de verlaten schachten van de zoutmijnen; twee of drie maanden later halen zij hem naar boven, bedekt met een laag schitterende kristallen: het kleinste twijgje, niet groter dan een mezepootje, is bezet met ontelbare fonkelende diamanten, die geen ogenblik dezelfde aanblik bieden; de oorspronkelijke tak is onherkenbaar geworden.') Het was er de tijd van het jaar naar: late lente, vroege zomer – warm, zonnig, op een altijd aangename, altijd vanzelfsprekende manier, zonder dat de zon of de atmosfeer in een project ingeschakeld hoefden te worden: het lijkt alsof de twintigste eeuw de laatste is geweest waarin weer nog gewoon weer kon zijn. Er was, misschien een week, hoogstens twee weken later, een feest ter ere van een plechtige communie.
De zondag was lang, loom, lui. Ik luisterde in het gras, tussen het voetballen, het eten, het praten door, naar *A thousand leaves*, met behulp van de nu natuurlijk in onbruik geraakte 'discman'. Daar, toen, in een reeks opeenvolgende 'bloeiingen', als zoiets bestaat, is die muziek voor het eerst helder geworden: een moment van adembenemend inzicht, van begrip, van opperste verbondenheid – er waren vijf, zes, zeven luisterbeurten aan vooraf gegaan, totdat ginds, onder een bladerdak in de tuin waar de late zon nog net doorheen kwam, over een periode van die hele middag – ik begreep dat ik voor schoonheid stond en dat die schoonheid mij zoiets als geluk opleverde. Die duur-vol-momenten, die gerekte aaneenschakeling van indrukken, reken ik tot de belangrijkste in mijn leven – ze zijn absoluut onherhaalbaar: nooit zal ik nog een eerste keer kennen waarop ik *A thousand leaves* perfect aanvoelde en indringend begreep. Misschien is elk contact met die plaat, en met Sonic Youth (dat sindsdien tot op de dag van vandaag oneindig vaak heeft plaatsgevonden) een poging om op het spoor te komen van de onwereldse magie van die zondagmiddag in 1998. Misschien is zelfs oneindig veel meer dan enkel de dingen omtrent Sonic Youth een poging daartoe; misschien – met een beredeneerde draai – heb ik, om duistere redenen, dat onontkoombaar en overschaduwend referentiepunt, met erg veel moeite en langzame herhaling, vooral aan mezelf opgedrongen.

Het doet in elk geval denken aan wat Walter Benjamin schreef in een beroemde passage van zijn *Kleine geschiedenis van de fotografie*: 'Wat is eigenlijk aura? Een vreemd weefsel van ruimte en tijd: eenmalige verschijning van een verte, hoe nabij zij ook is. Op een zomermiddag rustend op een bergkam aan de horizon, of een tak volgen, die zijn schaduw op de beschouwer werpt, tot het ogenblik of het uur deel heeft aan hun verschijning – wil zeggen de aura van deze berg, van deze tak ademen.' Ik heb – sindsdien – met stijgende verwondering moeten vaststellen dat onzichtbare fenomenen – liefde, verwachting, rust-na-productie, de muziek van Sonic Youth – hun onzichtbaarheid ongedaan lijken te willen maken door precies dat soort beelden op te roepen: een dichtbebladerde tak, donkergroen druppelend struikgewas na een onweer; een gigantische, eeuwenoude boomkruin die het zicht op de hemel beneemt. Waar komt dat vandaan, dat bijna pastorale verlangen dat in visioenen spreekt – in het bijzonder bij mij, opgegroeid in suburbia, wonend en werkend in de Vlaamse Ruit? Aan welk verlangen, welk verleden lijkt het te willen refereren en dat op een bijna beschamende manier? Wat zien we als we met onzichtbare schoonheid in de weer zijn, of vlak nadat zichtbare schoonheid haar werk heeft gedaan? Wat is dus, met andere woorden, de film die door geluk wordt gemaakt?

Bij de vinylversie van *A thousand leaves* zit een tekstvel, met op de achterzijde een zwartwitfoto van een met gras begroeide

A thousand thoughts run through your mind, about your own life, and you apply them to this person here. At the same time you think about the people in your life and how you think they would react, and how you react. It's impossible, that person to whom you're giving love is a stranger.
xxx